Paul Csavdari

Textele despre suferința Unsului

Ce spun cu adevărat Isaia 53, Psalmul 22, Daniel 9, Zaharia 12, Exod 12

Introducere

Pentru a susține ideea că moartea lui Isus a fost o jertfă de ispășire cerută de Dumnezeu, mulți au apelat la diverse texte din Vechiul Testament. Totuși, o analiză atentă a acestor texte arată că ele nu vorbesc despre un sacrificiu ritualic de sânge impus sau necesar pentru iertarea păcatelor, ci despre suferința unui Drept, nedreptățit și respins de oameni.

Vom analiza cele mai importante texte invocate și vom vedea ce spun ele cu adevărat.

1. Isaia 53 – Slujitorul suferind

Isaia 53 este adesea citat ca dovadă că moartea lui Isus a fost o jertfă. Textul vorbește într-adevăr despre un slujitor al Domnului care suferă pentru alții. Dar sensul trebuie înțeles corect.

Isaia 53:4 spune:

„Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui."

Și în Isaia 53:12:

„A purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați."

Aici, „a purta păcatele" nu înseamnă „a plăti ritualic" pentru ele, ci a suporta consecințelelor: respingerea, suferința și moartea aduse de răutatea altora.

Isaia nu spune că Dumnezeu a cerut sângele Slujitorului ca o plată pentru păcate. Dimpotrivă, capitolul prezintă imaginea unui Drept care suferă din solidaritate cu oamenii și care, prin această suferință, aduce lumină și schimbare.

Această suferință este rezultatul răutății oamenilor, nu a unui ritual divin de sacrificiu.

2. Psalmul 22 – Strigătul de disperare și izbăvire

Psalmul 22 începe cu celebrul strigăt:

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?" (Psalmul 22:1)

Acest psalm este folosit adesea pentru a conecta suferința lui Isus de pe cruce cu profeția. Într-adevăr, detalii ca „Mi-au străpuns mâinile și picioarele" (Psalmul 22:16) seamănă cu descrierea răstignirii.

Dar contextul întregului psalm arată altceva: după strigătul de disperare, psalmistul trece la încredere și laude. În final, el spune:

„Tu m-ai ascultat!” (Psalmul 22:21)

și

„Voi vesti Numele Tău fraților mei” (Psalmul 22:22).

Psalmul nu este despre o jertfă ritualică, ci despre suferința urmată de salvare și mărturie.

Este drama unui Drept care, deși suferă crunt, este izbăvit de Dumnezeu și aduce laudă pentru aceasta.

3. Daniel 9:26 – Unsul va fi stârpit

Daniel 9:26 spune:

„După șaizeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit și nu va avea nimic.”

Textul vorbește despre moartea unui uns (mesia), dar nu spune că această moarte este o jertfă rituală.
Termenul „stârpit” înseamnă eliminat, omorât, suprimat, fără ca textul să implice o idee de sacrificiu cerut de Dumnezeu.

Este pur și simplu profeția despre uciderea nedreaptă a unei persoane alese.

4. Zaharia 12:10 – Vor privi spre Cel străpuns

Zaharia 12:10 afirmă:

„Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.”

Această profeție descrie momentul în care poporul se va pocăi văzând pe cel pe care l-a respins și străpuns.
Nu se vorbește despre jertfă, nici despre ispășire prin sângele lui, ci despre regret și întoarcere la Dumnezeuca urmare a recunoașterii crimei comise.

Străpungerea este o crimă, nu un act liturgic.

5. Exodul 12 – Mielul pascal

În Exodul 12, Dumnezeu poruncește israeliților să sacrifice un miel fără cusur și să ungă cu sângele său ușorii ușilor. Aceasta a fost Paștele (Pesah), marcarea familiilor care urmau să fie protejate în noaptea judecății asupra Egiptului.

Textul din Exodul 12:13 explică:

„Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi.”

Mielul pascal nu era o jertfă pentru păcate.
El era un semn de protecție, o măsură de salvare fizică în acea noapte, nu o ispășire morală.

Prin urmare, asocierea directă a morții lui Isus cu mielul pascal trebuie făcută cu atenție: mielul Paștelui proteja, nu plătea păcatele.

6. Leviticul 16 – Ziua Ispășirii

Deși Ziua Ispășirii implica jertfe pentru păcate, trebuie subliniat că:

- Jertfa era anuală și se repeta,
- Se aduceau animale, nu oameni,
- Era un act de purificare rituală pentru tabără, nu o substituție penală totală a unei persoane.

Astfel, nici Leviticul 16 nu oferă o bază pentru ideea că un om, și anume Isus, trebuia sacrificat în sensul ritualului de ispășire iudaic.

Concluzie

Textele din Vechiul Testament, analizate cu atenție, nu susțin ideea că Dumnezeu cere sângele unui om drept pentru iertarea păcatelor altora.
Ele descriu:

- Suferința unui Drept, respins și persecutat de oameni,
- Izbăvirea acordată de Dumnezeu,
- Chemarea la pocăință și întoarcere sinceră,
- Protecția și salvarea oferite prin credință și relație, nu prin ritual de sânge.

Această lectură corectă a Scripturii confirmă că moartea lui Isus trebuie înțeleasă ca o confruntare cu răul și ca o dovadă supremă a dragostei și a adevărului, nu ca un ritual sângeros impus de Dumnezeu.